

SKLE NÍK

J. MICHAEL
STRACZYNSKI

THE GLASS BOX

Copyright © 2024 by Synthetic Worlds, Ltd.

Původně vydalo nakladatelství Blackstone Publishing, USA

Návrh obálky © Bookfly Design

Fotografie autora © Peter Konerko

České vydání © Bourdon, 2024

Překlad © Jan Škrob, 2024

ISBN 978-80-7611-215-5

Takto slouží státu většina lidí, nikoli v první řadě jako lidé, nýbrž jako stroje – pouze svými těly. Jsou stá-
lou armádou, domobranou, žalářníky, strážníky, členy
trestných výprav a podobně. Ve většině případů vůbec
neuplatňují vlastní nezávislý úsudek či mravní svědomí
a sami sebe snižují na úroveň dřeva, prsti a kamení –
možná by šlo vyrobit dřevěné figuríny, které by k těmto
účelům posloužily stejně dobře. Takoví lidé nevzbuzují
více úcty než slamění panáci či hrouda hlíny... Přesto
jsou i takoví považováni za ctihodné občany. Jiní – na-
příklad většina zákonodárců, politiků, právníků, kněží
a úředníků – slouží státu především hlavou, a jelikož se
ve svém rozhodování málokdy řídí mravními zásada-
mi, je pravděpodobné, že slouží stejnou měrou Bohu
i ďáblu, aniž by to měli v úmyslu.

Henry David Thoreau,
Občanská neposlušnost

Nikdy neutíkej, když jsi v právu.
Frank Serpico

Věnováno potíživším

PRAVIDLA ÚČASTI

Riley Diaz si v rámci příprav na celodenní pochod připnula přes džíny kolenní chrániče, natáhla na sebe těžkou koženou bundu a zkontrolovala svůj odraz v zrcadle: měřila sotva metr devadesát, byla hubená, ale hbitá. Vysoké boty, aby si při běhu nevymkla kotník. *Mám!* Látkové rukavice, po kterých tolik nezůstávají otisky. *Mám!* Nákrčník a šátek. *Mám-mám!* Obsah batohu: lékárnička, drobné mince, proteinové tyčinky, kleštičky a pilník na nehty, levný mobil na jedno použití, ruční klakson, kšilt, sluneční brýle, rezervní oblečení, umělohmotný nepromokavý plášť, skládací deštník proti kamerám, náhradní klíče, tampóny, voda a jedlá soda na neutralizaci slzného plynu. *Mám-mám-mám-mám!*

Spokojená, že na nic nezapomněla, vzala do rukou helmu na motorku, kterou za ty roky stihla vyzdobit nejrůznějšími kresbami a úžasně urážlivými poznámkami, nasadila si ji přes krátké černé vlasy – zděděné po kubánském otci –, až těsně přilehla, pak si natáhla nákrčník a zavřela hledí. Z celého obličeje jí byly vidět jen modré oči – ty měla po matce, irské Američance první generace ze Staten Islandu –, tak zářivé, že je ani hledí helmy nemohlo skrýt. Pak si vzala klíčky od motorky a vyrazila ven.

Riley bylo jasné, že si pro ni dřív nebo později přijdou.

Bylo jí to jasné od té doby, co si všichni zvykli vidět lidi zavřené do klecí z drátěného pletiva za to, že se opovážili chodit *odněkud tamhle někam sem*. Pak začali tyhle lidi zavírat i přesto, že byli *někde tady* právoplatnými občany, což se, jak všichni říkali, přece *rozhodně* nemohlo dít, protože proti takovým věcem byly zákony a pojistky, až na to, že zákony se přepsaly tak, aby to, co bylo včera ilegální, bylo dnes legální, a to, co bylo včera legální, bylo dnes ilegální, a nikdo – absolutně *nikdo* – s pravomocí S TÍM NĚCO UDEĚLAT nehnul ani brvou, a lidé si zvykli a začali to brát jako NOVOU NORMU a jakmile se tenhle vlak rozjede, nezastaví se, dokud neprobourá dveře a *hele, poník!*

Centrum Seattlu zaplnilo deset tisíc demonstrantů, moře hlasů, bubnů, transparentů a křiklavých párty hadrů, většinou samých nováčků, kteří měli tendenci zdrhat už při prvních tónech symfonie gumových projektilů, ale nechápali, že je policie později díky jejich barevnému oblečení prostě snáz najde. I když byla demonstrace odhodlaně nenásilná, na druhé straně ulice stály za svými plexisklovými štíty připravené kordony těžkooděnců v helmách a kevlaru. Někteří svírali obušky, zatímco jiní drželi v náručí děla na slzný plyn se zploštělými konci, která měla sloužit ke zkrocení davu – taktická strategie, kterou bylo možné obohatit o automatické zbraně, kdyby se věci zvrty, což se obvykle nedělo, ale to sakra rozhodně neznamenal, že by se to nedělo *nikdy* nebo že by se to nemohlo stát *dneska*.

Jo, pomyslela si Riley, mají zbraně a tanky a štíty, ale převaha a nadšení jsou na naší straně!

A z nějakého důvodu taky nezvykle hodně králíčních oušek.

Že si pro ni dřív nebo později přijdou, bylo Riley jasné od chvíle, kdy prezidenta dostala do úřadu vlna rozhořčení potom, co během posledního kola demonstrací proti znečištěnosti měst vzplanulo několik městských bloků. Kandidát, jeho zástupci a mluvící hlavy v televizi, co ho VÁŽNĚ ŽRALY, obviňovali demonstranty, kteří ve chvíli, kdy na jejich hlavy začaly dopadat obušky, pochodovali v klidném šiku, zatímco na videozáznamech bylo jasné vidět, že molotovy do oken házají

za křiku: „Spalte to všechno“ právě skupinky s kandidátovými transparenty. Ale tuhle část mluvící hlavy v televizi z nějakého záhadného důvodu nezmiňovaly, stejně jako skutečnost, že všechna místa, která by *byla* prioritním terčem demonstrantů – ústředí firem, banky a policejní stanice – zůstala ušetřena, zatímco paneláky s levným nájemným, co vyhořely, byly přesně ty domy, které se demonstranti pokoušeli zachránit, protože v nich *žili* – což byla pozoruhodná ironie, která umetla cestu kandidátovým kamarádům, aby si ony pozemky následně koupili za pár drobných s plánem vybudovat na nich obchodní centra a hotely.

„Takové zločinné násilí nemůžeme tolerovat a nepřipustíme, aby se opakovalo,“ prohlašoval nový prezident. Jeho prvním rozhodnutím v úřadu bylo oživení protidemonstračního programu vytvořeného v roce 2020, který dával z agentů ministerstev spravedlnosti, Úřadu vnitřní bezpečnosti, Federálního vězeňského úřadu a Imigrační a celní správy dohromady společnou taktickou zásahovou jednotku, která se zodpovídala jenom prezidentovi. Jediné prováděcí nařízení, tiskem skoro nezaznamenané, tuto koalici obnovilo a vytvořilo novou celostátní policejní složku, která po dlouhých týdnech výzkumu a testování fokusními skupinami, s cílem najít jí vhodný název, dostala vychytralé označení Národní policejní sbor (NPS), který spadal do jurisdikce Ministerstva spravedlnosti.

„Tento nový policejní systém bude koordinovat celostátní snahy o udržování míru a dohlížet na vyšetřování napříč lokálními a státními jurisdikcemi v rámci našeho trvalého úsilí zajistit bezpečnost v zemi,“ prohlašoval ministr spravedlnosti a uklidnil tím jenom ty, kdo tak úplně nepochopili, co právě řekl.

V roce 2020 se dvanáctiletá Riley rozhodla, že je dost stará, aby se zeptala rodičů, jestli by ji nevzali s sebou na demonstraci. Matka se zdráhala, ale potom řekla: „Tak jo, můžeme tě odteď brát s sebou, když nám to bude připadat bezpečné, ale jenom až budeme mít jistotu, že chápeš pravidla účasti.“

Pravidlo číslo jedna: Nikdy nedělej nic ilegálního, drž se nenásilí a nepokoušej se vyvolat bitku. Oni chtějí, abys porušila zákon, protože to jim

dává záminku zasáhnout; můžou to později použít jako důkaz, že demonstrace nebyla nenásilná, že jsme porušovali zákon a oni museli zasáhnout, aby nastolili pořádek.

NPS oproti tomu byl vždycky schopný se s obušky a ve vši zuřivosti na lidi vrhnout a tahat je do čekajících antonů, i když nikdo žádný zákon neporušil. Když se později objevila videa dokazující, že demonstrace byla až do zásahu nenásilná, po neochotných omluvách (navíc totálně neupřímných, ale nějak se začít musí) následovaly kompenzace a pár odebraných odznaků, jenže tím to končilo, protože je jednodušší vykopnout *lid*, než změnit politická *opatření*.

Při demonstrování nejde jenom o to, že jsme kvůli něčemu nastvání, vysvětlovala jí matka, ale taky o to, že máme pravdu, nic nepředstíráme, jsme čestní a můžeme to dokázat. Když lidi začnou být pro nic za nic zatýkáni na ulici, když budou mizet nebo končit zmlácení, když vláda padne do nesprávných rukou a propukne tyranie – Riley se líbilo, že její matka používá slova jako propukne a tyranie a mluví přitom z padesáti procent jako Irčanka, z padesáti procent jako newyorská drsňačka a ze sta procent jako někdo, koho vážně nechcete nasrat – musíš dělat všechno, co je v tvých silách, abys jim to zkomplikovala. Sypeš písek do soukolí, abys získala čas lidem s právnickým vzděláním a důležitými posty, aby zastavili, co se děje, zbrzdili to, nebo, pokud všechno ostatní selže, ukázali světu svoje pravé záměry. Proto demonstrujeme. Vlastními těly se stavíme do cesty Stroji; děláme randál, upozorňujeme na to, co se děje, a nutíme násilníky a tyrany, aby odpovídali na otázku jako: jestli je to, co děláte, tak důležité, tak fajn, ale proč to tedy tolik lidí štve, proč jste to zatajoval a proč o tom teď, když to vyšlo najevo, lžete, milánku?

Riley bylo jasné, že si pro ni dřív nebo později přijdou, jakmile NPS začal zatýkat demonstranty ne proto, že něco *udělali*, ale protože někdo rozhodl, že by *jednou mohli* něco udělat nebo nemají správné vystupování nebo se schválně rozhodli jít ven, i když měli tmavší pleť. *Vypadat* problémově a *mluvit* problémově znamenalo *být* problémový, což už teď vládě úplně stačilo jako důkazní materiál, a dostali jste, o co

jste si koledovali, ale lidí v ulicích kvůli tomu naopak přibýlo, protože když vás mohli zatknout, přestože jste nic neudělali, mohli jste taky klidně něco dělat. Demonstrace byly čím dál větší a konaly se častěji – nejdřív jednou za rok, pak jednou za čtvrt roku, každý měsíc, každý týden – až se nakonec kvůli nejnovějším vládním nehoráznostem demonstrovalo skoro každý den.

Rileyina matka byla vždycky velmi hrdá na to, že její rodina celé generace bojovala proti anglické okupaci Irska a tyhle geny v ní byly ještě živé. Věřila v hodnotu protestu. Věřila v Pravidla.

Jenže pravidla se měnila se změnami zákonů.

Masky nabourávaly systémy rozpoznávání obličejů, které policie používala, aby mohla sledovat demonstranty, a tak přišel zákaz nošení masek na demonstracích.

Policisté používali recyklační dýchací přístroje a obličejové štíty, aby se chránili před slzným plynem, ale nechťeli, aby stejnou výhodu mohli mít i demonstranti, a tak je zakázali taky.

Hledali jste stánek s pitnou vodou, abyste se za horkého dne napili nebo abyste si vymyli slzný plyn z očí? Smůla. To se překlasifikovalo na provozování nelicencovaného obchodu s potravinami, což bylo ilegální a *Bác! Odvedte je, strážníku!* Doprovodní zdravotníci pro případ, že někdo dostane gumovým projektilem do oka? Překlasifikováno na nelicencovanou prodejnu léčiv poskytující nelicencované zdravotnické služby. Ilegální. *Bác, bác!*

NPS byl mezitím vybaven obrněnými vozy, tanky a vojenskými zbraněmi (ale ze záhadných důvodů na jeho uniformách chyběly jmenovky nebo jiný identifikátor), takže vám mohli udělat, co se jim zlíbilo, a zároveň měli jistotu, že vy na svoji obranu nemůžete udělat nic, a když jste to zkusili – *bum-BÁC!*

Riley porušila přinejmenším šest zákonů už tím, že dneska přišla.

Vzhledla na těžkooděnce NPS, kteří se ve stejném okamžiku narovnali, což se dělo, jenom když do sluchátek dostali rozkaz. Obvykle to prostě znamenalo, že někdo zahlásil: „Na ně!“, ale zatím zůstávali na místě. Někdy nebyli tak tvrdí, když bylo kolem moc kamer, nebo

v naději, že se dav dřív sám unaví. Tentokrát ale všichni věděli, že situace zašla už moc daleko, aby zbýval prostor na trůčky a kompromisy.

Co jim to kdo říkal? přemýšlela. Co to bylo za rozkaz?

Kolik máme času?

Nechtěla tady být, darovala by ledvinu, aby mohla být kdekoli jinde. Ale rozhodnutí „deset a víc“ bylo tak strašné, že ho nemohli ignorovat dokonce ani ti, kdo se snažili být spíš středoví, a to, kdo je na jaké straně, se teď ukazovalo na akcích probíhajících ve stejnou dobu v desítkách měst po celé zemi.

Tak to napsali Otcové zakladatelé, kteří nebyli žádní blbci. Ale ani toho nejchytřejšího z nich by nenapadlo, že jednoho dne jeden senátor Spojených států předstoupí před svých devadesát devět nejlepších kámošů a prohlásí: „Tak mě napadlo, že Listina práv nezmiňuje, na *kolik* lidí ve stejnou dobu a na stejném místě se to právo vztahuje.“

Když NPS na základě téhle logiky zakázal jakákoli shromáždění bez ohledu na velikost, ocitl se případ rychle u Nejvyššího soudu – nedávno restrukturalizovaného, aby byl politicky poddajnější – kde právník Ministerstva spravedlnosti přednesl svůj argument.

OTÁZKA: Připouští soud, že neregulované shromáždění milionu lidí v centru New Yorku by představovalo nepřijatelné ohrožení lidských životů a majetku?

ODPOVĚĎ: Ano.

OTÁZKA: Připouští soud také, že Dodatek nespecifikuje, jakému počtu lidí má být umožněno se ve stejnou chvíli shromažďovat?

ODPOVĚĎ: Ano.

OTÁZKA: Uznává soud také, že v době sepsání tohoto dokumentu bylo cestování velmi náročné, takže pro větší skupiny občanů bylo obtížné setkávat se na jednom místě, což by naznačovalo, že autoři patrně měli na mysli mnohem menší shromáždění?

ODPOVĚĎ: Ano.

OTÁZKA: A souhlasí soud nadále s předchozími rozhodnutími tohoto orgánu týkajícími se Druhého dodatku, která stanovují, že vzhle-

dem ke skutečnosti, že byl sepsán v době, kdy byli lidé vyzbrojeni nanejvýš mušketami, se tedy nevztahuje na některé druhy těžkých zbraní, které byly vyvinuty až později?

ODPOVĚĎ: Domnívám se, že většina stále dává za pravdu těmto rozhodnutím i tvrzení, že Otcové zakladatelé nemohli předpokládat společenské a technologické změny, k nimž došlo od sepsání Listiny práv. Během pandemie koronaviru se také ukázalo, že vlády jednotlivých států i federální vláda mají pravomoc omezit velikost a místa konání shromáždění s ohledem na veřejný zájem, nutnost a celkovou vhodnost. Jakou velikost shromáždění měli podle vlády, bráno z originalistického úhlu pohledu, Otcové zakladatelé na mysli?

OTÁZKA: Bavíme se tu konkrétně o venkovních, otevřených veřejných prostorech, že?

ODPOVĚĎ: Ano.

ODPOVĚĎ ČILI VÝSLEDEK: Deset osob.

Všichni čekali, že se jim soud vysměje.

Návrh prošel v poměru hlasů 5:4.

Právník ze všech sil zdůrazňoval, že nová omezení pro „deset a víc“ se vztahují jenom na akce pod širým nebem, aby bylo jasné, že setkávání se v uzavřených prostorách barů, restaurací a klubů je stále legální. Zákaz se také nevztahoval na baseballové a fotbalové stadiony nebo venkovní koncerty, kvůli penězům.

Od rozhodnutí uplynulo sotva pár hodin a po celé zemi už se v ulicích stavěly na odpor tisíce lidí.

Mezi nimi i Riley.

Protože jí bylo jasné.

Že si pro ni.

Dřív nebo později.

Přijdou.

Přijdou si pro ni.

Jít ven znamenalo riskovat všechno.

Ale zůstat doma byla stejně čím dál menší záruka bezpečí.

Protože *dřív nebo později*.

Tak jo. Do toho.

Dnešní demonstrace byla čtvrtým dnem třetího týdne povstání proti nařízení „deset a víc“.

Devět let a pět měsíců od té doby, co ji matka naučila Pravidla účasti.

A čtyři roky, dva měsíce a sedm dní od té chvíle, co nákladák, který na červenou projel křižovatkou, nabořil do jejich auta a srazil-vlekl-tlačil její rodiče nějakých sto metrů po ulici, dokud roztreseně nezastavil. Policistka, která to přišla Riley oznámit, je vždycky považovala za „potíživou“ a s velkým potěšením konstatovala, že to, co z nich zbylo, by se vešlo do krabice od bot, což Riley nevzala moc dobře a nějak se jí do rukou dostalo koště a –

Riley vzhledla, protože policisté si najednou začali kontrolovat zbraně a štíty a bylo jasné, že dostali rozkaz zaútočit.

Pravidlo číslo dva, řekla jí matka, nikdy nedělej první krok. Nesnaž se je zahnat do kouta nebo je donutit udělat něco, čemu je pořád možné se vyhnout.

„Už jdou!“ zakřičel někdo zepředu.

Pravidlo číslo tři: vždycky udělej druhý krok. To znamená neutíkat. Postarat se o svoje lidi. Ochránit je, jak můžeš. Držet pozice.

Riley zvedla pěst. „Stojíme pevně! Neprojdete!“

Semknutý dav se zvednutými pěstmi slova opakoval. „Stojíme pevně! Neprojdete!“

V okamžiku, kdy se policie dávala do pohybu, jí vždycky přejel mráz po zádech. O to jim samozřejmě šlo. Uniformy, koně, štíty a obrněné vozy, to všechno začalo postupovat kupředu ve stejný okamžik, pohybovat se v dokonalé synchronizaci, a vytvářet tak zdrcující dojem stroje tvořeného koly a převody a zuby a čepelemi, kterému je u prdele, co má před sebou.

Pak stroj narazil do předních řad a dav se rozvířil, vzedmul a zatláčel proti němu, policie prolomila jeho linie – a najednou byl každý sám za sebe, řev sirén a tisíce hlasů volajících zároveň, ustupujících

nebo udílejících instrukce, křičících a nadávajících pod údery obušků a mezi záblesky třaskajících granátů, a všude byla krev a davem vířily oblaky slzného plynu a nováčci utíkali nebo padali na kolena a zvraceli.

Někdo zakřičel: „Ústup!“ a zatímco dav tepal směrem na jih, Riley si všimla starého muže, který ležel obličejem na zemi, zbitého a skoro v bezvědomí, natahujícího ruce pro pomoc, ale nikdo tam nebyl –

Pravidlo číslo čtyři: nikoho nenechávej napospas.

– a zatímco kolem vybuchovaly další zábleskové granáty, doběhla k němu, hodila si jednu jeho paži přes rameno a táhla ho pryč, směrem na jih, kde byli zdravotníci a voda a mohli se přeskupit a –

Pak ji něco zasáhlo zezadu, svět se překlopil na bok a ona se zřítíla do měkké tmy.

INTERMEZZO

WASHINGTON (AP) – Dean Jurgens, zastupující ředitel Úřadu vnitřní bezpečnosti, oznámil, že se v rámci iniciativy Bezpečné ulice bude otvírat šestnáct terapeutických center v New Yorku, San Franciscu, Seattlu, Miami, Portlandu ve státě Oregon a v dalších deseti městech.

„Na těchto klinikách, které jsme nazvali Americkými středisky obnovy (ASO), působí terapeuti, lékaři a pedagogové, kteří se zasazují o mír v naší zemi,“ oznámil Jurgens. „Mnoho těch, kdo se účastní masových nepokojů, k nimž v poslední době dochází, mají dobré úmysly, ale nechali se zneužít anarchisty, teroristy a agenty cizích mocností odhodlanými zničit naši zemi a všechno, co reprezentuje. Tito lidé se stali obětí viru extremistické propagandy vymyšlené tak, aby je uvrhla do záchvatu nestability a přesvědčila je, aby se odvrátili od rodiny a přátel a vliv na ně měli jenom placení řídicí agenti. Kvůli této manipulaci pak představují riziko pro sebe i pro svoje okolí.“

Záměrem programu ASO není tyto osoby trestat, ale osvobodit je od vlivu násilné extremistické propagandy, aby se mohli vrátit do světa coby funkční členové společnosti. Úřad vnitřní bezpečnosti bude za tímto účelem asistovat rodinám a představitelům lokálních komunit požadujícím preventivní intervence a těm, kdo byli shledáni vinnými

INTERMEZZO

z trestných činů souvisejících s demonstracemi, dá možnost vyhnout se vězení, pokud místo toho budou šest měsíců docházet do těchto středisek na terapie pod vedením a dohledem aktivních, proškolených a pečujících profesionálů.“

ŘEČ DVEŘÍ

Riley měla spoutané ruce a byla přikurtovaná k zadnímu sedadlu antonu NPS. Natahovala krk, aby viděla z okna na ulice, kterými projížděli. Podle soudních dokumentů ji vezli do zařízení v Ballardu na severozápadě Seattlu. V Ballardu ještě nikdy nebyla, nicméně zatím se zdálo, že ho tvoří hlavně klidné ulice lemované stromy a plné restaurací a roztomilých obchůdků. Napadlo ji, že by bylo super stavit se někde na kafe, ale něco jí říkalo, že ozbrojení těžkooděnci vepředu by proti jejímu nápadu asi měli námitky.

Na západ na Šedesáté páté, potom na sever na Dvacáté čtvrté, pohybovala neslyšně rty. S každou novou zatáčkou si opakovala ulice a ani ji přitom tolik nezajímalo, kam jedou, ale spíš si chtěla být jistá, že bude umět sekvenci obrátit, aby se dostala zpátky.

Protože zůstat zašitá rozhodně neměla v plánu.

Je to nemocnice: když se mi nepodaří je ukecat, aby mě pustili, jak těžké může být vyklouznout ven a vrátit se do akce? První povinností vězně je útek!

To, že souhlasila, že stráví šest měsíců v psychiatrické nemocnici, a ne v Nápravném středisku Mission Creek, byl vykalkulovaný risk. Vězení vám mohlo ublížit zvenku, ale psychiatři dobře věděli, jak vám ublížit zevnitř. Někteří z jejích přátel, kteří byli hospitalizovaní v psy-

chiatrické nemocnici, se sice vrátili silnější, ale u ostatních se zdálo, že pokaždé, když tam skončí, vrátí se z jejich osobnosti zase o trochu méně. A na tom, jak se jí *oni* plánovali dostat do hlavy, se ona rozhodně *neplánovala* podílet. Plánovala jenom najít si dost nízkou zeď, kterou by mohla přelézt na druhou stranu.

Po čtyřech dalších zatačkách se dostali na dlouhou příjezdovou cestu s branou, za cedulí s obrázkem zářivého východu slunce u moře a s nápisem Behaviorální a psychiatrická léčebna Westside. Na novější a zjevně narychlo namontované ceduli nad tím stálo: Americké středisko obnovy č. 14.

Zaparkovali před nabílenou tříposchodovou budovou s nápisem Ústavní léčba. Okna v horním patře zdobily dekorativní vzory z kovaného železa: kočky a psi a žirafy a papoušci zapletení do propracovaných kompozic větví a úponků. Mříže vymyšlené tak, aby lidem uvnitř jako mříže *nepřipadaly*, i když nic jiného nebyly. *Veselá* zamřížovaná okna.

Odepnuli popruhy, které ji držely na zadním sedadle, a dvojími dveřmi z vyztuženého skla ji dovedli na příjem, kde recepční v květovaných šatech sepjala ruce a přivítala je pečlivě vykalkulovaným úsměvem.

Zatímco první z policistů předával dokumentaci, druhý Riley odemkl pouta, ale držel ji pevně za paži, aby nemohla utéct. Recepční prolistovala papíry a na předepsaném místě je podepsala, ale Riley se za celou dobu nepodívala do očí.

Srát na to, rozhodla se Riley. Doktory, policajty a sériové vrahy spojovala jedna věc: vaše šance na přežití *absolutně* závisely na vaší schopnosti přesvědčit je, že jste lidská bytost.

„Dobrý den!“ zahlaholila s úsměvem od ucha k uchu.

Recepční překvapeně vzhledla. „Dobrý den,“ řekla dřív, než si vůbec uvědomila, že to udělala, a pak se rychle vrátila k formulářům.

„Je to tu pěkné.“

Recepční přikývla, ale neodpověděla. Výcvik jí zřejmě velel držet si od nově příchozích odstup byrokratickou anonymitou.

Tak jo, pomyslela si Riley. *Program „Jak daleko můžu zajít, než ti dojde, že si s tebou hraju?“ zahájen za pět, čtyři, tři, dva –*

„Hlavně mě nedávejte na pokoj se žirafou.“

Recepční se zastavila s perem nad posledním řádkem formuláře. „Co prosím?“

„Na oknech jsou zvířata – a žirafy mě děsí. To asi ty dlouhé krky, víte co. Jsem potom nervózní a vyděšená a přestávám se ovládat a určitě vám nechci dělat problémy. Můžete to zkontrolovat?“

Recepční nejistě přejížděla pohledem z Riley na policajty a zase zpátky. „No, asi ano... vteřinku.“

Monitor se rozsvítil a recepční si několika kliknutími otevřela podrobnosti o pokoji, který Riley dostala přidělený. „Nevidím to. Políčko okenní výzdoby tady není.“

„Nemohla byste to zjistit?“ zeptala se Riley a nepřestávala se usmívat.

Recepční zapnula mikrofon na stole. „Tady Maria, recepce. Může mi někdo z ošetřovatelů zjistit, jaká okenní výzdoba je na pokoji dva jedna čtyři jedna?“

„Díky, Marie,“ řekla Riley a vychutnávala si její výraz, když si recepční uvědomila, že potom, co Riley vzala na vědomí, jí ještě nedopatřením prozradila svoje jméno.

Reproduktor zapraskal. „Papoušek,“ ozval se mužský hlas.

„Papoušek,“ odpapouškovala recepční.

„Perfektní,“ řekla Riley s hranou úlevou.

Policajt, který ji držel za paži, sebou netrpělivě škubl. „Můžeme už to vyřídit?“

„Jistě,“ kývla recepční, „omlouvám se.“ Podepsala se na poslední tečkovanou linku, odtrhla stvrzenku na konci stránky a podala mu ji. „Hotovo.“

Znovu stiskla tlačítko interkomu a bezpečnostními dveřmi za nimi vešel vysoký afroamerický ošetřovatel.

„Můžete si ji převzít,“ oznámila mu Maria.

Ošetřovatel chytil Riley za paži s o polovinu menší intenzitou stisku, přesně takovou, aby vyjádřil *Držím vás bez podtextu Bolí to? Budete dělat problémy?*

Když procházeli dlouhou, zvratkově zelenou chodbou, sjela Riley pohledem na jeho jmenovku připnutou na čistě bílé košili: Henry.

„Víte, že byste mě nemusel držet, že jo, Henry?“

„Jo, asi jo, ale podle pravidel musíme mít všechny pacienty během celého procesu příjmu plně pod kontrolou.“ Hlas měl pevný, ale překvapivě jemný. „Ještě chvilku.“

Provedl ji dalšími dveřmi – výroba dveří teď evidentně skvěle vynášela – do administrativní části a přitom kýval a usmíval se na podpůrné pracovníky v kójkách a malých kancelářích. Hukot jejich hlasů byl tichý a činorodý. Na konci chodby byla kancelář s mosaznou jmenovkou, na které stálo: Dr. Lee Kim, ředitel.

Henry zaklepal na otevřené dveře. „Je tady ta nová pacientka, pane doktore.“

„Přiveďte ji sem.“

Když vešla, doktor Kim se postavil: skoro šedesátník, štíhlý, Korejec. Podle diplomů na zdi byl úspěšný odborník a podle fotek na stole vzorný otec a milující manžel. „Posaďte se.“

Sedla si na jednu ze dvou židlí s rovnými opěradly, zatímco on se uvelebil za stolem a otevřel si v počítači její složku. „Jste tady na pozorování v rámci programu ASO,“ konstatoval a snažil se, aby to znělo radostně. „Na šest měsíců.“

„Jestli nechcete nechat otevřený zadní vchod a chvilku se dívat jinam.“

Pousmál se a odvrátil pohled. *Ten systém se mu nelíbí o nic víc než mně*, pomyslela si s trochou naděje.

„Vzhledem k tomu, že s námi chvilku pobudete, bylo by možná fajn, abych vám o Westside pověděl pár slov?“

„Jasně,“ souhlasila. *Ano, změňme téma na něco, co bude pro jednoho z nás méně nepřijemné.*

„Tohle bylo dvacet let zařízení chráněného bydlení, pak ho před dvanácti lety převzala naše mateřská společnost, zrekonstruovala ho a udělala z něj psychiatrickou nemocnici, která poskytuje nepřetržitou ústavní péči pacientům s akutními psychickými problémy, závislostmi

na psychotropních látkách, úzkostmi, alkoholismem, bipolárními poruchami a depresí. Naše programy zahrnují individuální psychoterapii i skupinová sezení, medikaci a lékařskou evaluaci a vedení.“

Pokračoval ve vyjmenovávání protokolů, jako kdyby mu vysvětlovaní, co se v nemocnici dělalo *v minulosti*, mohlo umožnit vyhnout se tomu, co se v ní dělá *teď*.

„A teď je to vězení,“ pravila Riley.

Ztuhly mu rysy. „Žádné vězně tady nemáme. Máme pacienty.“

„No, nepřipadá mi, že by v tom byl až takový rozdíl.“

„Většina našich pacientů je tady na vlastní žádost, ale máme dobré zkušenosti i se spoluprací se soudy v situacích, kdy se sem lidé dostanou proto, že představují nebezpečí pro sebe nebo svoje okolí.“

„A proč jsem tady *já*?“

„Dostala jste se sem na základě rozhodnutí soudu, obvyklou cestou.“

„Z obvyklých důvodů?“

Nervózně se zavrtěl na židli. „To je mimo naši jurisdikci. A protože jste podepsala převodní formulář, technicky vzato dáváte informovaný souhlas s léčbou.“

„Tak bych ho zase ráda odebrala.“

„To nepůjde.“

„Proč ne?“

„Nepřísluší mi rozebírat nemocniční řád –“

„Vždyt jste ředitel.“

„Ano, ale naše provozní licence vyžaduje spolupráci jak se státními a federálními úřady, pod které naše činnost spadá, tak s bezpečnostními složkami. Státní zdravotní rada rozhodla, že se máme zapojit do programu ASO, a to také děláme.“

„Takže jste vězeň stejně jako já.“

Vrátil se ke složce, aby na její poznámku nemusel reagovat. „Vaše záznamy naznačují, že máte výbušnou povahu.“

„Jsem napůl Kubánka a napůl Irka. Tak to sedí, ne?“

„Taky jste kreativní, velmi inteligentní, a když je potřeba, umíte se vyjadřovat.“

„Kubánka. Irka.“

Vypnul monitor a opřel se na židli. „Riley, budu k vám upřímný, protože jste podle mě dost chytrá, abyste pochopila, co je ve vašem nejlepším zájmu. Podle nových pravidel nespadá vaše léčba ani délka vašeho pobytu tady pod moji přímou pravomoc. Všechno je to v jurisdikci Úřadu vnitřní bezpečnosti a programu ASO, který vede pan Thomas McGann.“

„Pan? On není doktor?“

„Ne,“ procedil Kim skrze zuby.

„Patří všichni pacienti do programu ASO?“

„Ne, většina tady byla už před novým rozhodnutím úřadu. Případů, jako jste vy, zatím nemáme ani desítku, ale na cestě jsou prý další. Původní pacienti potom přesunou do jiné nemocnice, ale najít pro ně lůžka není jenom tak, vzhledem k tomu, jak našponované to bylo už od začátku. Prozatím všichni sdílejí stejná zařízení a společenské místnosti. McGann má vlastní personál a vlastní priority, což je všechno mimo moji pravomoc. Snažím se vám říct, že to nejlepší, co můžete za daných okolností dělat, je pokusit se zapadnout.“

„A když nezapadnu?“

„To vám vysvětlí pan McGann.“

A ještě jedna věc,“ ztišil hlas a stiskl bzučák, aby přivolal ošetřovatele. „Naše nemocnice, společně s několika dalšími, podala proti tomuto přiřazení pod Úřad vnitřní bezpečnosti žalobu. Řízení bude nějakou dobu trvat, možná docela dlouho, a těžko říct, jak se to celé bude vyvíjet, až se s tím opravdu *dostaneme* před soud. Takže bych vám zatím radil neohrožovat svoji pozici tady, dokud náš případ systém nezpracuje. Nedávejte jim nic, co můžou použít proti vám.“

„Příštích šest měsíců.“

Kim zvedl ruce způsobem, který měl vyjadřovat *já za to nemůžu*. „Taková je dohoda, kterou jste podepsala,“ konstatoval.

Otevřely se dveře a vešel Henry. „Klidně můžeme vyrazit, Riley,“ řekl a pak se usmál. „Asi vám teď budu říkat Rázná Riley.“

Henry ji zavedl do kanceláře, která byla tak nová, že ani neměla jmenovku. Uvnitř stál muž, zřejmě McGann, otočený zády k ní, a díval se z okna. Jakmile Henry odešel a zavřel dveře, McGann se k ní obrátil a odhalil hubený, přísný obličej, který byl mladší než Kimův – mohlo mu být nanejvýš padesát –, ale s vlasy v barvě slámy a s tmavýma, nemilosrdnýma očima působil starší. „Sedněte si,“ vyzval ji, jako by dával pokyn psovi.

Zůstala stát.

„Budu stručný,“ začal. „V prohlášení, které jste podepsala a kterým jste odsouhlasila psychiatrickou léčbu místo trestu odnětí svobody, je uvedeno, že vaše násilné sklony, kvůli nimž jste byla zatčena, byly důsledkem extremistických vlivů a psychické nestability. Potvrdila jste zájem o nápravnou terapii a světila nám právní moc učinit jakékoli kroky, které budeme pro vaši léčbu považovat za nezbytné. O těchto otázkách tedy nebudeme diskutovat. Během pobytu budete hodnocena bodovým systémem. Za nespolupracující chování se vám body budou odečítat.“

„A když dostanu dost bodů, vyhraju plyšového pandíka?“

„Na konci šestiměsíčního pozorování budou vaše nashromážděné body jedním z faktorů, až budeme rozhodovat, jestli jste udělala dostatečný pokrok, abyste mohla být propuštěna. Pokud ne, máme možnost prodloužit dobu vaší léčby o dalších šest měsíců. Kdyby se vaše násilné tendence nezměnily, nemůžeme vás vypustit zpátky do společnosti. V případě, že váš stav bude neuspokojivý, máme pravomoc váš pobyt prodloužit, jakkoli bude potřeba, aby se vám dostalo nezbytné pomoci.“

Riley si postupně uvědomovala důsledky a sevřel se jí žaludek. Když podepisovala dokumenty, nikdo jí tohle nevysvětlil. Kdyby zůstala ve vězení, aspoň by měla jasný termín propuštění. Ale jestli McGann mluvil pravdu – a potěšení, které viděla v jeho očích, ji v tomhle ohledu nenechávalo na pochybách –, neexistovala u psychických poruch žádná maximální výše trestu. Její propuštění záviselo na jejich *názoru* na její duševní zdraví, což byla naprosto subjektivní věc.

McGann zvedl ze stolu pero a zápisník. „Při vašem zatčení se u vás našlo několik usvědčujících předmětů, včetně zbraní –“

„To byl pilník.“

„Kterým byste mohla vypíchnout oko policistovi nebo poškodit pouta za účelem útěku. Také jste u sebe měla jednorázový mobil, který se jim podařilo odemknout –“

„Protože mi ho narvali do obličeje.“

„– ale který neobsahoval kontakty na další demonstranty. Pochybuju, že jste si zapamatovala všechna jejich telefonní čísla a e-mailové adresy, což znamená, že pravděpodobně používáte nějaký cloudový systém sdílení textových a hlasových zpráv. Jako projev dobré vůle mi napište webovou adresu tohoto systému, vaše uživatelské jméno a heslo.“

Podal jí zápisník. „A udělejte to ihned.“

Vzala zápisník, začala psát a potom mu stránku podržela před očima.

Cloudový server: NASRAT.COM

Uživatelské jméno: NASRATJESTEVIC

Heslo: NASRATDOTRETICE

Odtrhl stránku a zasunul ji do složky. „Nejste tady ani hodinu a už jste přišla o deset bodů.“

„Vždycky jsem byla snaživá.“

Zadíval se skrz ni, jako by už neexistovala, a stiskl tlačítko interkomu.

„Takže s kolika body začínám a kolik potřebuju, abych mohla vypadnout?“

„Obávám se, že to je proprietární informace.“

Jako na potvoru, pomyslela si, ale prozatím mlčela.

Dveře se otevřely a vstoupil Henry. „Hotovo?“

McGann přikývl a když už byl Henry s Riley na odchodu, dodal: „Jsme tady, abychom vám pomohli. Teď to možná nechápete, ale časem

na to přijdete. Věřím, že až váš pobyt tady skončí, poděkujete nám, že jsme zasáhli, dokud ještě byla možnost dát vás do pořádku.“

„Tak jak to zvládáte?“ zeptal se Henry, když už byli za dveřmi.

„Bezvadně,“ řekla důrazně.

Zasmál se jejímu tónu. „Jasně, chápu. Tak jo, ještě jedna zastávka a pak vás vezmu na pokoj a budete si moct odpočinout.“

„Henry, vy už jste tady déle, nebo patříte k novému týmu?“

„Začal jsem před třemi lety. Bylo to skvělé místo, spousta fajn lidí.“

„A teď?“

Pokrčil rameny. „To mi nepřísluší komentovat.“

Otevřel dveře ordinace. „Za chvílku přijde doktorka Nakamura, aby vám udělala vstupní prohlídku. Pacientské košile jsou tamhle na polici.“

„Je to vážně nutné?“

„Bohužel jo. Tak za chvílku,“ řekl a zavřel dveře.

Riley se v chladné místnosti chvěla zimou a přemýšlela, že se do tenké košile odmítne převléct, ale nakonec usoudila, že to za dohadování nestojí. Byla si skoro jistá, že později přijdou zásadnější a lepší témata.

Když se převlékla, posadila se na vyšetřovací stůl a čekala na lékařku. Během těch tichých, ubíhajících minut začala být ospalá. *Stresová reakce. Neměla jsem moc času všechno zpracovat.* Přemáhala únavu. *Nedopřej jim žádnou výhodu.*

Uběhlo skoro půl hodiny, než Riley uslyšela šelestění dokumentů v nástěnné kartotéce za dveřmi. Za okamžik vstoupila do místnosti lékařka – štíhlá a tmavovlasá, s bílým pláštěm oblečeným přes tmavomodré šaty.

„Riley Diaz?“ zeptala se s lehkým britským přízvukem.

Riley přikývla.

„Eleanor Nakamura.“ Posadila se na židli na kolečkách u stolu. „Omlouvám se, že jste musela čekat, ale měli jsme problém s jedním z dalších pacientů. Teď odpočívá.“

„Takže vy máte na starosti pacienty ASO?“

„To má doktor Edward Kaminski. S ním se setkáte zítra, až se tady zabydlíte. Já jsem tady hlavně jako kognitivní terapeutka, ale občas pomáhám s příjmem nových pacientů, když personál potřebuje dělat jiné věci.“

„Jako když má někdo odpočívat?“

„Přesně tak. Jak se cítíte?“

„V pohodě.“

„Výborně,“ zapnula tablet. „Mám pár otázek, abychom mohli dokončit váš příjem k léčbě, pak uděláme rychlou tělesnou prohlídku a budete moci jít. Máte deprese? Úzkosti? Sebevražedné myšlenky?“

„Neměla jsem, dokud jsem sem nenastoupila.“

V místnosti se rázem ochladilo o několik stupňů – Nakamura nasadila přísně klinický výraz a sjela pohledem z displeje na Riley.

Čau Skynete! Už jsem si říkala, kdy se objevíš. (Skynet – fiktivní armádní superpočítač z filmu Terminátor, pozn. red.)

„Můžeme to odbýt rychle, nebo si kolem toho hrát,“ ucedila Nakamura. „Je to na vás. Já jsem placená od týdne.“

„Ne, paní doktorko, žádné deprese ani nic dalšího.“

„Podstupovala jste v minulosti léčbu kvůli poruchám chování?“

„Ne.“

„Nějaké psychické problémy v rodině?“

„Žádné.“

Znovu vzhlédla. „Jste si tím nějak moc jistá.“

„Nikdy na nic takového nepřišla řeč.“

„Lidé často nechťejí mluvit o psychických obtížích, které prožívají, ale to neznamená, že ty obtíže příbuzní nebo přátelé nevnímají. Pak se stává, že máme na situaci i my sami svůj podíl, protože se učíme nevidět to, co vidíme, abychom svoje blízké nemuseli konfrontovat s realitou, kterou chtějí ignorovat. Takže, bez ohledu na to, na co přišla nebo nepřišla řeč, *viděla* jste někdy v rodině něco, co by naznačovalo psychickou nepohodu nebo nestabilitu?“

„Moji rodiče nebyli blázni.“

„Na to jsem se neptala.“

„V tom případě ne, nic jsem neviděla.“

Nakamura přejela prstem na další obrazovku. „Jste vdaná, nebo svobodná?“

„Svobodná.“

„Máte přítele nebo přítelkyni?“

„Teď ne.“

„Co děláte za práci?“

„Přes agenturu.“

„A co děláte přesně?“

„Co je zrovna potřeba. Chůvu, asistentku, kuchařku, vyklízení garáží –“

„Řekla byste, že jste ekonomicky nestabilní?“

„Kdo dneska není?“

„Je to pro vás stresující?“

„Zvládám to.“

„Ano nebo ne, prosím vás.“

„Ne.“

Další obrazovka.

„Nějaké viditelné opary?“

„Můžu si půjčit zrcátko?“

Klik! Ten pohled. Jsem kyberorganismus, živá tkáň na kovovém endoskeletu. Neviděl jste Sarah Connor?“

„Ne, paní doktorko.“

„Nějaká zásadní traumata?“

„Ano, ale teď o nich nechci mluvit.“

„Takže jindy?“

„Asi ne. Ještě něco, nebo můžu jít?“

Nakamura sjela prsty po displeji a rychle něco zaznamenala.

„Užíváte nějaké rekreační návykové látky?“

„Pacient odmítá odpovědět.“

Nakamura vypnula tablet. „Teď zbývá tělesná prohlídka, a máme hotovo,“ oznámila a nasadila si nitrilové rukavice. „Lehněte si na stůl, bude to chvílička.“

„Vyřízeno?“ zeptal se Henry.

Riley pokrčila rameny. Potom, co do ní Nakamura dloubala a píchala, si připadala jako kus masa. Lhostejná a chladná jako ta ordinace. *Aspoň už mám to nejhorší za sebou*, usoudila.

Vsadíme se? odsekla jiná její část.

Třemi dalšími zvratkově zelenými chodbami, čtvero dveřmi a výtahem na přístupový kód se dostali do druhého poschodí. V pokoji 2141 byla úzká postel, prázdná knihovnička, jedna umělohmotná židle u malého stolku přišroubovaného k podlaze a koupelna s kovovým záchodem a kovovým zrcadlem zapuštěným do zdi nad umyvadlem. Náhradní oblečení, které si s sebou vzala na demonstraci, leželo rozložené na posteli. Všechno ostatní jí zabavili.

„Myslela jsem, že budeme všichni nosit nemocniční mundúry nebo uniformy,“ řekla, zatímco se prohrabávala oblečením.

„To čekají všichni, ale ne. Někteří pacienti tady tráví celé roky, takže doktoři chtějí, aby se nemocnice od světa venku lišila co nejméně. Potom nejsou v takovém šoku, když odsud odejdou. Ze stejného důvodu se pod dohledem personálu smí pacienti bez ohledu na pohlaví setkávat ve společenských místnostech, i když si z bezpečnostních důvodů nesmíte bez dozoru vodit jiné pacienty k sobě na pokoj.“

Začal s ní procházet jednotlivé body na seznamu připnutém na psací podložce. „Celé první podlaží je vyhrazené jenom pro personál. Můžete se pohybovat po společných prostorách ve druhém a třetím podlaží, pokud nebudete narušovat práci personálu nebo obtěžovat jiné pacienty. V tomhle podlaží jsou soukromé místnosti na prohlídky, lékařskou péči a individuální terapie a taky jídelna. Dámské sprchy jsou na severním konci budovy, pánské na jižním. Ve třetím podlaží jsou větší místnosti na skupinovou terapii, tělocvična a rukodělná dílna s hudebními přehrávači a sluchátky a taky nějaké časopisy, i když z těch nějaký blbec pořád vytrhává stránky, takže kdybyste si všimla, kdo to je, dejte mi vědět. Ve třetím podlaží

je oddělená místnost pro personál, který má zrovna směnu, a tam pacienti taky nesmí.

Do desíti večer máte být na pokoji a večerka se zákazem vycházení je v půl jedenácté, kdy se zároveň zamykají pokoje. Odemykají se zase v sedm ráno, v osm je snídaně, v jednu oběd, v sedm večere. Kdybyste v noci nebo kdykoli jindy měla zdravotní potíže, u postele je nouzové tlačítko, kterým přivoláte službu konající sestru. Kdyby se vám chtělo vyzkoušet ho z legrace, nedělejte to – sestry na směně nemají smysl pro humor a strhnou vám spoustu bodů, protože by se mohlo stát, že nebudou moct ošetřit někoho, kdo to doopravdy potřebuje.

Rozvrh terapií dostanete zítra ráno. Pokud máte jakékoli otázky, které nesouvisejí s léčebným plánem, můžete se zeptat mě nebo kohokoli z ošetřovatelů. Vím, že na první den je toho hodně, ale zvládnete to. Mám z vás dobrý pocit, Rázná Riley. Hezky postupně, jo?“

A byl ten tam.

Riley se posadila na postel, zavřela oči a pomalu a zhluboka vydechla, aby se uklidnila. *Zvládneš to. Přesně, jak říkal, hezky postupně, jo?*

Když zase otevřela oči, na postel vedle ní dopadal dlouhý stín papouška v okně, který vrhalo slábnoucí odpolední slunce.

„Moc si nezvykej,“ upozornila stín. „Zůstat tu nebudeme. Nějak se odsud dostaneme.“

Papoušek se k tomu nijak nevyjádřil.

ALGORITMY RAD

Protože večeri už nestihla, rozhodla se Riley, že si dá rychlou sprchu, aby ze sebe smyla vězení a silnici, a potom prozkoumá druhé podlaží, které muselo skrývat nějaké slabiny – a taky pochoutky.

Nenašla ale ani jedno. Narazila jenom na automat s nápisem „Pouze pro personál a autorizované pacienty“. Nahlížela přes vitrínu s plexisklem na řady chipsů, preclíků, tyčinek a bonbónů. *Ahoj miláček, chyběli jste mi. Možná bych se někdy stavila na návštěvu.*

„Máte drobné?“

Otočila se a uviděla za sebou stát o pár centimetrů vyššího a o pár let staršího muže s jemnými zelenými očima za čupřinou světlých vlasů. „Automat bere jenom drobné v přesných částkách.“

„Jsem švorc,“ řekla.

„Máte venku někoho, kdo by vám mohl poslat peníze?“

Zaváhala.

Pravidlo číslo pět: Pokud tě zatknou, předpokládej, že každý, kdo tě osloví, je nastrčený špeh sbírající informace, které by proti tobě mohli použít. Nikomu nevěř.

„Ne, nikoho.“

„To je nakonec asi jedno, protože nejste autorizovaná.“ Sáhł do kapsy a vytáhl hrst čtvrtáků. „Co si dáte?“

„Snickersku.“

Zatímco pečlivě odpočítával osm čtvrtáků, Riley si všimla hlubokých ustaraných vrásek kolem jeho očí. Byl to člověk, který měl pocit, že musí pokaždé udělat všechno správně.

Znovu zkontroloval částku, pak naházal do automatu čtyři čtvrtáky, stiskl G7 a snickerska spadla do výdejní přihrádky. Následovaly další mince a ze spirálové klece byla vysvobozena i červená tyčinka KitKat.

„Díky,“ řekla Riley při rozbalování snickersky. „Vy jste personál nebo autorizovaný pacient?“

„Pacient,“ odpověděl.

„A jak získá pacient autorizaci?“

„No, buď se musíte stát osobním projektíkem někoho z lékařů, nebo být z rodiny, co má hodně peněz, a moje rodina je *plná* peněz, už dlouhých šest generací.“

„A čeho jste plný vy?“

Vyhrnul si rukáv, aby jí ukázal jizvy po hlubokých řezných ranách na zápěstí. „Asi hlavně deprese.“

„Promiňte. Nechtěla jsem vyzvídat.“

„To je v pohodě.“ Stáhl si rukáv zpátky a začal ji provádět po chodbě. „Co se týče pacientů, moc věcí se tady neutají. Ty svoje sračky si tady vykládáme navzájem denně.“

„A jak jste se sem dostal vy?“

„Nechal jsem se před šesti měsíci hospitalizovat. Víceméně. Mým rodičům bylo ze mě, mých jizev a mého „škarohlídství“ trapně. Přišlo jim, že si nemůžou zvát návštěvy, pořádat večírky, a tak mi řekli, že když se nenechám hospitalizovat, vyškrtnou mě z poslední vůle. Nebylo to úplně fér, protože už jsem bral prášky a začínal jsem na tom být lépe, ale upřímně řečeno, už se mě prostě chtěli zbavit. Aby se na mě už nemuseli koukat a dostal mě na starost někdo jiný. Na penězích mi nikdy nijak zvlášť nezáleželo, ale když jsem jim pověděl, ať si je strčí někam, změnili taktiku a vyhrožovali, že vydědí moji sestru, protože byla vždycky na mojí straně. To jsem nechtěl, a tak jsem souhlasil

a nechal se hospitalizovat. Vlastně to není tak hrozné. Každopádně lepší než bydlení u rodičů. A někteří pacienti, jako třeba Frankenstein, jsou totálně fascinující.“

„Frankenstein?“

„Však se potkáte,“ řekl. „Jak se jmenujete?“

„Riley Diaz. A vy?“

„Steve Newman. Protože nemocnice už běžné pacienty přestala přijímat, předpokládám, že jste nasrala někoho nahoře.“

„Jo, přesně,“ potvrdila.

Vešel do rukodělné dílny a začal stavět čtyři židle do dvou řad proti sobě jako improvizovanou lavičku. „Můžu vám dát radu?“

„Jasně.“

„Viděl jsem vás dřív, než jste viděla vy mě, a podle toho, jak jste počítala kroky, to vypadalo, že si měříte chodbu. Ať už si plánujete cokoli, vykašlete se na to. Tady je to bez šance.“

„Netuším, o čem mluvíte.“

„Čekal jsem, že to řeknete, ale i tak jsem vás chtěl varovat.“ Pak si vzal kus ochranného plátna z přední části místnosti, složil ho jako polštář, lehl si na židle, složil si ruce na prsou a zavřel oči.

Ticho. Uběhla minuta. Pořád ticho.

„Ehm, ty jo, proč?“ ozvala se.

„U sebe na pokoji nemůžu spát. Mám tam divný pocit. Ale tahle místnost... vůně barev mi připomíná základku. Cítím se tu bezpečně. Měla byste to vyzkoušet.“

„Možná jindy.“

„Tak jo,“ zavřel znovu oči.

Ještě chvílku počkala pro případ, že by chtěl ještě něco dodat, ale když začal chrápat, pomalu vyšla z místnosti. Sotva ušla pár kroků chodbou, uslyšela z jedné ze společenských místností zvuk vrzání. Nahlédla dovnitř a uviděla mladou ženu s dlouhými zrzavými vlasy sestavující kruh ze židlí a rozložitého muže po padesátce, který ji přitom pozoroval.

Když zahlédl Riley ve dveřích, zamával na ni, zaculil se od ucha k uchu a odhalil tak chybějící špičák. „Pojďte dál!“ Měl lehký jižanský

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Skleník***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.